

de legele prin starea fericită a poetului, îi refuză prietenia. Dar, dincolo de conflictul cu rădăcini psihologice, Antonio, omul formelor și implicit al exteriorității — căci el opune eudemonologiei socratice a cunoașterii de sine, cunoașterea prin ceilalți —, Antonio, așadar, e și un principiu trezitor pentru Tasso la cunoașterea lumii în care spiritul se simte veșnic întemnițat.

Spațiul nu ne permite să întârziem asupra bogăției de sensuri a dramei, și dacă ne-am oprit mai mult asupra lui Tasso aceasta se datorează și jocului actorului Claudiu Bleonț, care, chiar apăsând pe latura demonică (deci romantică) a personajului, reușește să ne redea viguros și expresiv caracterul simbolic al eroului. Mimică și gestică nuanțate, ritm alert, fremătător, violent chiar, totul în slujba semnificațiilor legate în bogăția mișcărilor plastic sugestive ce frizează uneori ornamentica dinamică a dansului. În spectacolul Naționalului, pe scena sălii Amfiteatru, Claudiu Bleonț susține de unul singur un adevărat recital, parcă ignorând o regie neinspirată, obstinată într-o simetrie ucigașă, semnată de Anca Ovanez Dorosenco, și fără susținerea simpatetică a unor colegi înecați în rutină.

Constantin RADU-MARIA

O farsă cam posacă

Pe scena pietreană debuta (în 1976), fiind încă student, Alexandru Dabija, cu o comedie elisabetană, *Răfulala* de Philip Massinger. Spectacolul, izbutit în bună măsură, a fost socotit promițător pentru tânărul regizor în formare. Acum, după câțiva ani buni de la terminarea studiilor, Alexandru Dabija se oprește tot asupra unui text din Renașterea engleză — *Mireasa mută* (*Epicoene* sau *Ambigua*) de Ben Jonson, despre care unii critici afirmă că ar fi capodopera autorului și „cea mai distractivă piesă a sa”.

Alexandru Dabija citește inteligent și corect această satiră amară, spectacolul fiind în genere bine condus, având un decupaaj concis, o tentă meditativă și un final acuzat moralizator. Expunerea e însă rece, accentele grave, mohorite, farsa este posacă. Citeva scene sînt expresive, altele mai puțin. Mormentele (cite trebuiau să fie!) de haz sînt căznite, jocul actorilor, chiar desfășurat (în cazul unora) cu gesturi largi, pletorice, nu are vervă și nici strălucire. Mereu ai impresia că mai lipsește ceva, că totul e făcut fără eforturi speciale. Din distribuție menționăm pe Liviu Timuș (Spirt), tempestuos, brutal și necontrafăcut, teribil copil al naturii, Paul Chiribuță (Clerimont), amestec de participare la joc și detașare țeapănă, Oana Albu, exactă în *Ambigua*, Bogdan Gheorghiu (Rasăpură) dezinvolt, Gheorghe Birău, compoziție îngrijită și doar atât în *Posac*. Apariții nostime au Avram Birău (Gaiță) și Constantin Gheneșcu (Brici). În mod conștiincios își duc la capăt partiturile Ion Muscă (Vidră), Florin Măcelaru (Capsec), Traian Pîrlog (Preotul) și Ion Murariu (Mutulea). Cele două prezențe feminine din piesă, Lady Staif și Lady Mof, sînt figurate de Maia Morgenstern și Carmen Ionescu, cea dintîi aducînd în scenă (cu aplomb și expresivitate caricaturală) o creatură smucită, plină de temperament.

Ceea ce se reține din spectacol este decorul pictural, conceput de Sică Rusescu într-un clarobscur expresiv, de reală valoare plastică. Cam puțin pentru trupa de la Piatra-Neamț, la care n-am mai regăsit feroavea participării la joc din alte dăți!

Carmen MIHALACHE POPA

MIREASA MUTĂ de BEN JONSON ●
TEATRUL TINERETULUI din PIATRA NEAMȚ ● Data premierei: 5 martie 1988 ● Regia: ALEXANDRU DABIJA ● Scenografia: SICĂ RUSESCU ● În românește de ANDREI BANTAȘ ● Distribuția: LIVIU TIMUȘ (Spirt); PAUL CHIRIBUȚĂ (Clerimont); BOGDAN GHEORGHIU (Rasăpură); OANA ALBU (Ambigua); MAIA MORGENSTERN (Lady Staif); CARMEN IONESCU (Lady Mof); GHEORGHE BIRĂU (Posac); AVRAM BIRĂU (Gaiță); CONSTANTIN GHENESCU (Brici); ION MUSCĂ (Vidră); FLORIN MĂCELARU (Capsec); TRAIAN PĂRLOG (Preotul); ION MURARIU (Mutulea).